

Гроздоберъ.

Гроздоберъ е. По лозята
Тичатъ радосно дѣцата
Съ пълни кошници въ ржцѣ,
Съ чудно свѣтнало лице.

Съ пѣсни сладки и звънливи
Изъ лозята привѣтливи
Пъплятъ, припкатъ тѣ на ширъ
Безъ да знаятъ отдохъ, спиръ.

Кжсатъ грозде черно, бѣло,
Вкусно, сладко и узрѣло,
Кжсатъ, зобатъ съ пѣсни, смѣхъ,
Кой е по-честитъ отъ тѣхъ?

Вечеръ, слънцето щомъ зайде,
И подслонъ си всѣки найде,
Тѣ край буйния огънь
Се унасятъ въ сладкъ сънь!

1919 г.

Любомиръ Бобевски.

